

6. Chương 06

Chương 6

Cũng như Quý ròm, sau khi lướt mắt qua bức mật thư, cặp lông mày nhỏ Hạnh liền nhú lại.

Tiểu Long và Mạnh thì thuồn mắt đứng nhìn nhau. Hai đứa vốn không quen suy luận rắc rối nên gặp những tình huống kỳ lạ như thế này chỉ biết trông cậy vào hai bộ óc điện tử của Quý ròm và nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh nghĩ ngợi một lát rồi vỗ vỗ trán:

- Hạnh nghi đây chỉ là một trò đùa!
- Một trò đùa? - Quý ròm ngạc nhiên.
- Ừ! Chứ chẳng lẽ bọn người bí ẩn đó lại chọn nhạc Trịnh Công Sơn để làm mật hiệu?
- Biết đâu được!

Quý ròm nhún vai, rồi nó thở dài nói thêm:

- Nhưng ngay cả như vậy tôi cũng đành chịu thua! Gì chứ nhạc là tôi dốt nhất trên đời!

Mạnh liếc ông anh:

- Bây giờ tính sao chứ? Chẳng lẽ đứng đây hoài?

Quý ròm trầm ngâm một hồi rồi tặc lưỡi:

- Về nhà đi! Về nhà rồi tính!

Nghe vậy, Tiểu Long mừng rơn:

- Đúng rồi đó! Về nhà đi tắm biển!

Rồi sợ Quý ròm và nhỏ Hạnh phản đối, nó vội vàng bổ sung:

- Tắm biển sẽ giúp cho đầu óc tỉnh táo, sáng suốt! Biết đâu nhờ vậy mình sẽ nghĩ ra được manh mối gì đó!

Giọng điệu của Tiểu Long giống hệt như những mẫu quảng cáo trên tivi. Quý ròm mỉm cười nhìn bạn:

- Manh mối gì đó là manh mối gì hở mày?

Cú hỏi vắn của Quý ròm làm Tiểu Long lúng túng. Nó đưa tay quệt mũi:

- Thì tao chỉ nói vậy thôi!

Sự ngượng ngập của Tiểu Long khiến Quý ròm động lòng. Nó không trêu nữa, mà quay mình tiến ra cổng.

Nhưng mới đi được vài bước, Quý ròm đã nghe nhỏ Hạnh gọi giật:

- Quý ơi, gượng đã!

- Gì vậy Hạnh?

- Quý đặt chiếc hộp lại chỗ cũ rồi hăng về! - Nhỏ Hạnh đột nhiên đề nghị.

- Sao vậy? - Quý ròm tròn xoe mắt.

Nhỏ Hạnh bước lại cạnh Quý ròm, hạ giọng:

- Nếu như đây là hoạt động trong bóng tối của bọn tội phạm thì mình không nên làm mất dấu!

- Là sao? - Quý ròm nhăn nhó - Hạnh nói gì tôi không hiểu!

- Đây nè! - Nhỏ Hạnh nghiêm trang giải thích - Cái câu " Gọi nằng trên vai em gầy" có một điều gì đó rất bất thường, nói tóm lại là rất khó hiểu. Nó chẳng có vẻ gì là một câu đố. Lần này Hạnh không tin là tụi mình có thể suy đoán được ý nghĩa của bức mật thư này!

- Đương nhiên rồi! - Mạnh đứng bên cạnh thỉnh thoảng chen ngang.

Quý rơm cau mặt định nạt thẳng em nhưng nhỏ Hạnh lại nói tiếp nên nó đành ngậm miệng, đồng tai nghe:

- Vì vậy theo Hạnh cách hay nhất là âm thầm theo dõi bọn người giấu mặt này!

- Biết họ ở đâu mà theo dõi? - Mạnh lại vọt miệng.

- Tất nhiên mình không biết họ ở đâu, thậm chí cũng không biết họ là ai!

- Nhỏ Hạnh gật đầu - Nhưng nếu mình cứ quanh quẩn ở tòa Bạch dinh này, trước sau gì cũng phát hiện ra họ!

- Đúng thế! - Quý rơm mau mắn - Đẳng nào bọn họ cũng theo những chỉ dẫn trong cuốn sổ lưu niệm ở chùa Phật nằm để mò đến đây!

Đang nói, Quý rơm bỗng giương mắt ngó nhỏ Hạnh:

- Ủa, nói như vậy chẳng lẽ tụi mình phải túc trực ở đây để canh chừng bọn họ hay sao?

- Tốt nhất là nên như thế! - Nhỏ Hạnh nheo nheo mắt - Không những mình mai phục ở đây mà còn phải giữ nguyên mọi thứ ở tình trạng cũ! Có như vậy mình mới lần theo dấu vết của họ được! Nếu chiếc hộp bị lấy mất, nghĩa là đường dây bị đứt, bọn họ buộc phải thay đổi cách thức hoạt động và thế là bọn mình hết đường theo dõi!

Quý rơm nhanh chóng bị ý kiến của nhỏ Hạnh thuyết phục. Nó nhìn Mạnh và Tiểu Long, thở dài:

- Nếu thế tụi mình đành ở lại đây vậy!

- Thế còn vụ tắm biển? - Tiểu Long kêu lên - Không đi tắm biển nữa hay sao?

- Tắm biển hả? - Quý ròm tăng hăng - Vụ đó để... từ từ tính!

Biết đã đến tình thế này, có nần nì nữa cũng vô ích, Tiểu Long đành ngậm miệng làm thinh. Hơn nữa, tự trong thâm tâm, nó cũng muốn giáp mặt với những người trong tổ chức bí mật kia để xem thử họ là ai và họ định âm mưu gì.

Sau khi bàn bạc kế hoạch, Tiểu Long và Mạnh lại kê vai đẩy tảng đá nghiêng qua một bên cho Quý ròm đặt chiếc hộp vào vị trí cũ. Xong, bọn trẻ bắt đầu tản ra đi lòng vòng trong sân, hết như những người đang ngoạn cảnh. Chỉ những kẻ nào tinh ý mới nhận thấy những vị khách tham quan trẻ tuổi này không buồn tham quan những gì trưng bày trong nhà. Chúng chỉ đi loanh quanh ngoài trời, mặt mày nom có vẻ vô tư nhưng mắt lại lăm lét liếc về phía tảng đá xanh, thấp thỏm chờ đợi.

Nhỏ Hạnh đi bên cạnh Quý ròm, chốc chốc lại thì thầm:

- Hồi hộp quá, Quý ơi!

Quý ròm bụng dạ cũng đang nơm nớp. Nhưng nó cố làm cứng:

- Có gì đâu mà hồi hộp!

Rồi nhớ đến một câu trong bộ phim Tam Quốc mới xem cách đây mấy bữa trên ti-vi, nó nhún vai:

- Địch đến đã có tướng ngăn, sợ gì!

Câu nói nhuốm vẻ trịnh trọng của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh phì cười:

- Tướng còm ròm còm ròm như Quý mà ngăn được ai!

Quý ròm nóng mặt:

- Ngăn được hay không kệ tôi! Nên nhớ cái vụ rình rập này là do Hạnh bày ra chứ không phải tôi à!

Sự nhắc nhở nghiêm khắc của Quý ròm làm nhỏ Hạnh lúng túng. Nó cũng không hiểu tại sao mình lại xao xuyên đến thế. Khi vạch ra kế hoạch mai phục, tâm trí nó chẳng gợn chút băn khoăn, cũng không cả lo lắng. Nhưng đến khi rảo tới rảo lui chờ bọn người bí mật kia xuất hiện, trống ngực nó lại đập thành thịch.

Tiểu Long chẳng phấp phồng như hai bạn mình. Nó không tin bọn người kia có thể phát hiện được sự theo dõi kín đáo của tụi nó. Đang đầu trực tiếp nó mới ngán, chứ kể ở trong tối người ở ngoài sáng như hiện nay, nó cảm thấy không có gì đáng sợ. Vì vậy, trái ngược với vẻ mặt căng thẳng của nhỏ Hạnh và Quý ròm, nó chấp tay sau lưng đi tới đi lui với vẻ nhàn nhã của một người gác bỏ ngoài tai mọi phiền nhiễu của cuộc đời.

Trong bọn, tóm lại, chỉ có thằng Mạnh là hào hứng nhất. Nó lảng vảng khắp nơi, cặp mắt nhớn nha nhớn nhác trong khi đó nét mặt lại cố tỏ ra nghiêm trọng như thể ta đây là một điệp viên gạo cội và đang phải thực hiện một sứ mạng vô cùng trọng đại.

Thỉnh thoảng liếc nhìn Mạnh, nhỏ Hạnh dù đang lo lắng cũng phải cười thầm. Vẻ háo hức của Mạnh khiến nó giống như đang đóng phim hơn là đang thi hành một nhiệm vụ bí mật. Đã mấy lần nhỏ Hạnh tính kêu Mạnh lại nhắc nhở nhưng cuối cùng lại thôi. Mặc nó! - Hạnh nghĩ - Dù sao cũng chẳng ai biết nó đang làm trò gì!

Nhưng mặc cho bọn trẻ dày công sắp đặt, suốt cả buổi sáng vẫn chẳng xảy ra chuyện gì đặc biệt.

Khách thập phương lũ lượt kéo nhau vào Bạch dinh đủ cả già trẻ lớn bé, nhưng hầu hết đều đi ngang qua tầng đá xanh một cách hờ hững.

Thỉnh thoảng một đôi thanh niên nam nữ lững thững đến chỗ gốc sù và tựa lưng vào tảng đá đứng nói chuyện thì thầm, chốc chốc lại cười rúc ra rúc rích khiến bọn Quý ròm căng mắt canh chừng nhưng rốt cuộc chẳng

phát hiện được điểm gì khác lạ. Có hai, ba đôi như thế, họ đến và đi một cách ngẫu nhiên. Tầng đá chỉ là nơi để họ tựa lưng cho đỡ mỏi.

Đến gần trưa thì Tiểu Long hết chịu nổi. Nó nhăn nhó nhìn Quý ròm:

- Đói bụng quá!

Nhỏ Hạnh thừa cơ hội liền hòa theo:

- Hạnh cũng vậy! Hạnh nghe bao tử réo nãy giờ!

Quý ròm nheo mắt:

- Nó réo bò... bò... bò bíp-tết chứ gì?

Quý ròm định nói "bò viên" nhưng sợ nhỏ Hạnh đòi nghỉ chơi nên cuối cùng đành sửa lại thành "bò bíp-tết".

Nhưng nhỏ Hạnh thừa biết Quý ròm định giở trò gì. Nó gí tay lên trán Quý ròm:

- Bộ Quý không sợ xe đụng sút móng hả?

- Sợ chứ! - Quý ròm toét miệng cười - Chính vì sợ nên nửa chừng tôi đã đổi thành "bò bíp-tết", Hạnh không thấy sao?

Lối phân bua cà khịa của Quý ròm làm nhỏ Hạnh tức điên. Nó đang định lên tiếng cự nự thì Mạnh đã láu táu chen ngang:

- Vậy bây giờ tính sao? Chạy về nhà ăn trưa chứ?

Quý ròm lắc đầu:

- Ăn ngay tại đây!

- Ăn tại đây? - Mạnh trố mắt - Cơm đâu mà ăn?

- Ăn bánh mì.

- Bánh mì?

- Ủ! Mày chạy đi mua đi!

Nghĩ đến mẫu bánh mì khô khốc, Mạnh nhăn nhó:

- Sao mình không về nhà ăn trưa? Ăn xong, mình trở lại đây liền!

Quý ròm nghiêm giọng:

- Nhỡ trong khi mình vắng mặt, bọn người kia mò đến đây thì sao? Có phải là hỏng hết cả mọi thứ không?

Trước lý lẽ vững chắc của ông anh, Mạnh thôi không giằng co nữa. Nó cầm tiền trên tay Quý ròm, ba chân bốn cẳng chạy vù ra cổng.

Thế là trưa đó, cả bọn ngồi trên băng đá trước sân Bạch dinh, cầm cùi gặm bánh mì.

Theo thói quen, ăn xong Quý ròm chỉ muốn lăn đùng ra ngủ. Nhưng hôm nay, nó phải cố chống lại thói quen tệ hại của mình. Ngủ trong khi đang thi hành nhiệm vụ thì thật chẳng còn ra thể thống gì!

Khác với Quý ròm, bọn Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh đưa nào đưa nấy đều tỉnh như sáo. Nuốt xong mỗi đứa một ổ bánh mì, chúng ngồi đong đưa chân, vừa trò chuyện vừa không ngừng đảo mắt quan sát người ra kẻ vào.

Nhưng suốt cả buổi trưa, vẫn chẳng có động tĩnh gì chung quanh tảng đá.

Buổi chiều cũng vậy. Khách tham quan thay nhau ra vô hết lượt này đến lượt khác, vẫn chẳng có ai buồn đoái hoài đến tảng đá vô tri bên gốc sù.

Mạnh bắt đầu phàn nàn:

- Biết vậy hồi trưa chạy về nhà ăn cơm rồi đánh một giấc có phải khỏe hơn không!

Mạnh vừa nói xong, từ ngoài cổng bỗng tiến vào ba người thanh niên đáng điều có vẻ vội vã. Ba người này còn trẻ, trạc hai mươi, hăm hai tuổi, ăn vận bình thường nhưng thái độ rất đáng ngờ.

Vừa bước qua khỏi cổng, họ đã chia nhau đi ba ngã, dáo dác lòng sự.

Quý ròm khẽ bóp tay Tiểu Long, nói qua hơi thở:

- Đây rồi!

Tiểu Long gật đầu và thu nắm tay quệt mũi để nén hồi hộp.

Nhỏ Hạnh cũng phập phồng không kém. Nó tự động xích sát vào người Tiểu Long, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ba người thanh niên lạ mặt kia.

Mạnh dĩ nhiên cũng chẳng hơn gì. Chàng điệp viên gạo cội nuốt nước bọt liên tục. Chẳng hiểu cổ chàng khô khốc là do ăn bánh mì hay do mạch máu đang căng thẳng.

Nhưng ba người thanh niên vừa xuất hiện kia chẳng mấy may để ý đến bọn trẻ. Họ rào một vòng quanh tòa Bạch dinh rồi dường như chẳng thu lượm được kết quả gì, họ tụ tập lại trước thềm dinh bàn tán một hồi rồi kéo nhau vào bên trong.

- Mình vào theo không? - Tiểu Long hỏi Quý ròm.

- Không cần! Cứ canh chừng tảng đá xanh là chắc ăn nhất!

Mạnh liếc môi:

- Nhưng chắc gì đây là bọn người mà mình muốn tìm?

- Đúng là họ rồi! - Nhỏ Hạnh chớp mắt - Không thể nào sai trật được!

Bọn trẻ mới trao đổi với nhau dăm, ba câu đã thấy ba người thanh niên quay trở ra. Lần này họ lại chụm đầu thì thầm khá lâu. Một người vừa nói vừa vung tay, vẻ sôi nổi. Một người thì nhún vai ra dáng thất vọng. Người thứ ba dường như chẳng lưu tâm nhiều đến câu chuyện, cứ nói

một, hai câu lại ngoảnh cổ nhìn ra ngoài. Trong một lần như vậy, ánh mắt anh ta đột ngột dừng lại chỗ băng đá bọn Quý ròm ngồi khiến đứa nào đứa nấy xanh mặt, tưởng tông tích đã bị phát giác. Nhưng rồi có lẽ cho rằng bốn đứa nhóc tì này không phải là mối đe dọa đáng sợ mà chỉ là khách du lịch bình thường, anh ta liền đảo mắt nhìn đi chỗ khác.

Nhưng rồi Quý ròm chưa kịp hoàn hồn, tiếng hét của người thanh niên một lần nữa khiến trái tim nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực:

- Tìm thấy rồi! Hóa ra nó ở ngay trước mặt mình!

Vừa nói anh tra vừa nhảy phóc xuống khỏi bậc thềm. Bọn trẻ điếng hồn đứa mắt nhìn nhau như ngấm bão nhau hãy đề phòng mọi bất trắc. Tiếng Tiểu Long vận "nội công" kêu "răng rắc" càng khiến không khí khẩn trương tột độ.

Nhưng người thanh niên không tiến về phía bọn trẻ. Sau khi phóng người xuống sân, anh ta đi xăm xăm lại chỗ tảng đá xanh. Hóa ra anh ta phát giác ra tảng "đá không đỏ" chứ không phải phát giác ra những "cái đuôi" đang theo dõi mình.

Cả bốn cái miệng cùng thở hắt ra, tẽn tò. Nhỏ Hạnh phải cố lắm mới khỏi phì cười. Rõ ràng cả bọn đều biết ba anh chàng kia đi tìm tảng đá, vậy mà khi nghe tiếng reo "tìm thấy rồi", đứa nào đứa nấy sợ cuống cả người, quên bém mất điều quan trọng đó.

Hai thanh niên kia cũng lập tức chạy bổ lại chỗ tảng đá. Và cũng như bọn Quý ròm hôm trước, cả ba bu quanh "mục tiêu", loay loay "nghiên cứu" cả buổi. Chỉ có một điểm khác biệt là trong khi cặm cụi "nghiên cứu" tảng đá họ không ngờ có một bọn nhóc cũng đang cặm cụi "nghiên cứu" họ.

Cuộc "nghiên cứu" của hai phe kéo dài hàng tiếng đồng hồ, rốt cuộc chẳng phe nào đạt kết quả như ý muốn. Bọn Quý ròm ngấm nghĩa đối phương đã đời vẫn chẳng đoán ra bọn người này là ai, hành động bí ẩn của họ nhằm mục đích gì. Còn bọn người nọ hì hục sẫm soi đến tháo mố

hội hột cũng chẳng hiểu tảng đá xanh này là "ai" và người ta bảo họ tìm đến "nó" nhằm để làm chi!

Đến xế chiều thì ba người thanh niên tỏ ra mỏi mệt. Họ nhìn nhau, lắc đầu chán nản rồi lục tục tuôn ra cổng.

Tiểu Long thì thào:

- Bám theo chứ?

- Chờ một chút! - Quý ròm cũng thì thào trả lời - Đuổi theo ngay rất dễ bị chú ý!

Không đứa nào phản đối lời cảnh giác của Quý ròm. Cả bọn ngồi nán lại trên băng đá thêm một lúc. Đến khi ba người thanh niên khuất dạng sau cổng rào chừng một, hai phút, bọn Quý ròm mới đứng dậy rón rén ra theo.

Đang đi sè sè từng bước một, chợt nghe tiếng xe nổ máy, Quý ròm liền buột miệng la hoảng "Bỏ xừ rồi!" và lập tức lao vụt người ra cổng.

Nhưng đã trễ. Tít đằng xa ba người thanh niên cỡi trên hai chiếc cúp màu xanh đang phóng vút về phía Bãi Trước, bóng họ mỗi lúc một mờ dần và trong thoáng mắt không còn thấy đâu nữa.